

SIDSEL SANDER MITTET

BJERG TAGET

OG DE BLEV LOKKET

🌿 1 🌿

FACET

Af samme forfatter

Morika:

Rent blod – Morika 1

Vildhunden & Panteren – Morika 2

Blodets bånd – Morika 3

Krøniken om Morika:

Sandsnogens bid – Krøniken om Morika 1

Solbiens brod – Krøniken om Morika 2

Stenløvens brøl – Krøniken om Morika 3

“Dansk fantasy i verdensklasse”

Læsehest med fantasy.

“De bedste, jeg nogensinde har læst!”

Flyv med mig.

“Mine absolutte favoritter nogensinde”

Wondrous Bibliophile.

“Suveræn dansk fantasy”

Litteratursiden.

“International klasse”

Skrivepulten.

SidseL Sander Mittet
BJERGTAGET

Og de blev lokket

BIND 1

Bjergtaget 1 – Og de blev lokket

Sidsel Sander Mittet

© Forlaget Facet

1. udgave, 1. oplag 2019

Artwork: Breth Design

Redaktion: Sebastian S. Schultz

Printed in Denmark by Scandinavian Book

ISBN-13: 978-87-93456-48-8

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copy-Dan og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Korte citater til brug for anmeldelser er tilladt.

Forlaget Facet

Vandværksvej 20B

4581 Rørvig

DK-Denmark

info@forlaget-facet.dk

forlaget-facet.dk

facebook.com/forlagetfacet

instagram.com/forlagetfacet

twitter.com/forlagetfacet

*Til min mor og far, der i sin tid tog mig med til middelalderen
og lærte mig mine første folkeviser.*

Prolog

De legede en leg, og legen var alt ud ad vrede

“Nilus og Hillelil”, Danmarks gamle Folkeviser, 312.

BJERGET, NOVEMBER 1987

Min fars hivende åndedræt fyldte rummet, og stanken af råd blandede sig med duften fra de tørrede kamilleblomster og den svage lugt af frisk blod.

Jeg gned en halvt indtørret tåre væk fra min kind. Det var ikke for min far, jeg havde grædt, selvom det ville have været på sin plads.

Min far, Asulf den Store, Bjergets skarpeste strateg og største kriger, ville dø. I dag, måske i morgen. Næppe senere. Det havde Tova betroet mig i morges. Efter jeg i månedsvis havde været vidne til hans kamp mod sårfeberen, var det nu tid at sige farvel.

Jeg prøvede at fremmane en tåre for min far, men jeg kunne ikke.

Da de var kommet bærende på ham for tre måneder siden, blodig og afkræftet, havde jeg været rasende. Ikke på ham, men på dem, der var skyld i, at han lå hjælpeløs på en bære reduceret til en skælvende krøbling. Raseriet havde holdt næsten et måneskifte. Mens Tova og hendes moders hofdamer havde kæmpet for min fars liv, havde jeg skreget på hævn over Edsbryderen Illuge og forbandet, at jeg som kvinde ikke kunne tage det blod, han skyldte mig.

Den næste måned havde jeg grædt ved min fars sygeseng, mens hans ansigt forandrede sig. Nye rynker trådte frem. Kinderne blev indsunkne og øjnene matte. Så var tårerne tørret ud, og det ene-

ste, jeg nu magtede at føle, var en svag længsel efter en afslutning.

“Askatla.”

Der gik et øjeblik, før det gik op for mig, at min far talte og ikke blot stønnede i febevildelse.

“Askatla, er du her?”

Jeg skubbede diskret et skind hen over de runer, jeg for få øjeblikke siden havde ridset i gulvet, og tog hans hånd.

“Ja, fader, jeg er her. Bjare er også på vej. Han ønsker at sige farvel.”

En hul hosten gennemrystede min fars brystkasse. “For min skyld behøver han ikke at skynde sig.”

“Fader.” Jeg forsøgte at gøre min stemme mild, selvom jeg inderst inde sympatiserede med hans ord. “Bjare er din eneste søn.”

“Ha!” Udbruddet gled over i et hosteanfald, og først efter adskillige lange minutter talte min far atter. “Min eneste søn! Ved du, hvor mange sønner jeg har? Nitten,” sagde han stolt.

Jeg smilede svagt.

I Bjerget, hvor graviditeter var få og fødsler endnu færre, var dét at avle mange børn et adelsmærke i sig selv. Også på det område havde min far haft succes.

Mit blik forlod hans udtærede ansigt og vandrede op på soveværelsets vægge. De var prydet af kunstværker fra *verden udenfor*. Menneskenes verden. Der var guldhorn med hamskiftende elvere, udskåret træarbejde fra for længst glemte vikingeborge og gobeliner med smukke menneskekvinder omgivet af blomsterflor, vævet lige inden de selvsamme kvinder mødte en af mit folk, blev bjergtagne og derefter var tabt for deres egne.

Sådan var det gået alle de kvinder, der havde båret min fars børn. Nogle var blevet taget med til Bjerget, andre var blevet i deres egen verden, blot for at miste deres børn kort efter fødslen. Enkelte, som min mor, havde klaret sig med livet i behold, de fleste ikke.

Nej, flertallet klarer det ikke, sagde min far ofte, men vi giver dem muligheden for at opleve en lidenskab, de aldrig havde turdet drømme om. Det er vores gave til menneskene som tak for deres frugtbarhed.

Han havde gentaget det flere gange hen over de sidste måneder. Feberbleg og blodfattig havde han bedyret sin taknemmelighed over for alle de kvinder, der havde skænket ham børn. Han havde nævnt deres navne og dvælet ved deres fortidige skønhed. Min mor havde han omtalt med særlig stor ømhed.

Hun var stærkere end de fleste. Godt nok mistede hun sin skønhed og måske også det meste af sin forstand, men hun levede videre. Det var også derfor, jeg lod hende blive i sin egen verden. Hun var stærk. Som du er.

Jeg havde ikke kommenteret det. I modsætning til mine halvsøskende havde jeg set min mor, og én ting havde min far ret i. Både skønheden og forstanden *var* væk.

Den første gang, jeg fik et glimt af hende, havde min far og jeg stået bag et brombærkrat og kigget ind i en stor og forsømt have. Hun havde siddet henslængt i en algegrøn havestol. Mellem hendes læber havde dingleet en hjemmerullet cigaret, og i hånden knugede hun en halvtom ølflaske.

Hun var smuk engang, havde min far bedyret også den dag. Som dig.

Jeg havde ikke svaret. Den eneste følelse, der havde fyldt mig, var foragt. Kvinden i stolen var hverken smuk eller stærk, kun ynkelig.

Vi var netop ved at trække os tilbage, da jeg så *hende*. Maria. En lille pige med samme kastanjebrune hår som kvinden. Barnet havde ikke været mere end et par år gammelt. Buttet, med røde kinder og en lille opstoppennæse. Hun var kommet tumlende hen over den store græsplæne, mens hun kaldte på sin mor, *min* mor. Det havde slået mig med en smertefuld klarhed. Barnet var min søster, halvsøster i det mindste.

Halvvejs nede gennem haven var hun faldet. En skærende gråd havde fyldt mine ører, og mine øjne havde søgt kvinden. Hun havde ikke rejst sig, blot tændt endnu en cigaret.

Kom, havde min far sagt. Ingen her har intet med os at gøre.

Jeg bed tænderne sammen. Min far havde taget fejl. De *havde* noget med os at gøre. Om han ville det eller ej, var Maria min

halvsøster, og hun var blevet vigtigere for mig end samtlige af mine elversøskende.

Min far havde aldrig forstået det. *Ville* ikke forstå det, og nu ... Jeg mærkede nye tårer danne sig i mine øjne og tørrede dem irriteret væk.

Min far bemærkede det ikke.

“Nitten sønner,” gentog han, “og Bjare er den, jeg mindst ønsker at se. Hvorfor er det ham, og ikke Malgest, der er af mit blod?”

Mit blik forlod fortiden og fandt igen min fars ansigt.

“Bjare er din eneste *levende* søn,” sagde jeg uden den store overbevisning. “Malgest er din fostersøn, men det er Bjare, der er din arving.”

Min fars hovedrysten var så svag, at den næsten var usynlig. Alligevel bemærkede jeg den.

“Bjare er ikke min arving,” protesterede han. “Javel, han får mine jorder og mine godser. Lad ham få dem. Du er en kvinde, du har alligevel intet at bruge dem til. Det, du har, er meget mere værdifuldt.”

Jeg overvejede at sige ham imod, men jeg orkede det ikke. Hvad kom Bjare mig ved? Han var over halvfjerds år ældre end mig, og vi var ikke vokset op sammen. Ligesom resten af mine elversøskende var han blevet opfostret hos forskellige stormænd. Kun jeg var blevet hos min far. Askatla Asulfsdatter, familiens håb og slægtens sande arving - selvom kun min far og jeg kendte sandheden.

Mine læber trak sig opad i et smil, da den ømhed for min far, som de sidste måneder havde slidt væk, atter skyllede ind over mig. Jeg lænede mig ind over ham og plantede et let kys på hans voksblege pande.

Min far var ikke kun en frygtindgydende hærfører. Han var også søn af hamskifteren Isulf, der i sin ulveskikkelse besejrede renegaten Anager og vandt arvefølgekrigen for vores retmæssige konge. Hverken min far eller hans andre børn havde arvet gaven. Jeg var den eneste ...

Min far gengældte mit smil. “Det er stadig vores hemmelig-

hed,” sagde han som så mange gange før. “Aflør den på det rette tidspunkt, men ikke før. Hvis du spiller dine kort rigtigt, vil du en dag sidde ved Kong Esmers side.”

Jeg svarede ikke nikkede blot. I mit hoved var jeg tilbage i min falkeham og fløj gennem verden udenfor. Under mig bredte Gudbjerg skov sig, smukt gennemboret af Stokkebækken, på hvis bredder mit falkesyn uden problemer aflæste de små gnaveres bevægelser i sporet af deres urin, mens blomsternes sande farver åbenbares for mit blik. Også min far kunne jeg se, stående i en lille lysning med blikket rettet mod mig. Stolt og begejstret.

Det var måneder siden, jeg sidst havde fløjet, siden jeg havde været i verden udenfor. I Bjerget holdt jeg mig til min menneskeskikkelse, det havde min far krævet - *for en sikkerheds skyld. Vi må beskytte vores hemmelighed.*

“Askatla.” Min fars stemme hev mig tilbage til sygelejet. “Er min fostersøn derude?”

Mit hjerte slog et ekstra slag. Det var ikke kun Tova, der vidste, at tiden nærmede sig. Det gjorde min far også, og han ønskede ikke at trække pinen ud længere.

“Ja,” sagde jeg med en stemme, jeg selv syntes lød for højtidelig. “Malgest har siddet der siden i morges.” Jeg tøvede, men fortsatte så. “Sammen med Elfrun uden Slægt.”

En misbilligende brummen forlod min fars svælg. “Malgests tøs? Hende kan han godt efterlade derude. En kvinde, der kæmper! Det bliver over mit lig - eller nej, selv ikke over mit lig ønsker jeg at have hende nær mig. Lov mig det, min pige.”

Jeg nikkede svagt og overvejede at forholde ham vort folks historie. Jernalderens krigerdronninger, skjoldmøerne, hans egen oldemor, der havde kæmpet side om side med den konge, der samlede Bjergets forskellige familier, men jeg gjorde det ikke. Han kendte historien, og som de fleste ved Esmers hof var han ligeglad. Kvinder kæmpede ikke længere.

“Lov mig, du ikke bliver som hende,” fremturede min far. “Jeg ved det er fristende. Tro ikke, at jeg ikke har bemærket glæden i dine øjne, når du har dræbt i falkeform - den har du fra mig, men

det er ikke passende. En kvindes våben er hendes skønhed og hendes families ry. Du har masser af begge dele. Det eneste, du skal bruge *gaven* til, er at få en plads ved Esmeres side. Ja, jeg ved det. Dronning Hariso slipper ham ikke så let,” fortsatte han, da han så mit skeptiske ansigtsudtryk. “Men hun har endnu ikke født et barn, hverken af hans sæd eller af en menneskemands. Sørg for at vise Esmer, at du er gjort af et andet stof. Bjerntag et menneske. Bliv gravid og få et barn. Hvis du er heldig, arver barnet dine evner som hamskifter, og så vil Esmer tigge dig om at blive hans brud.”

Jeg havde lyst til at sige ham imod, men hvorfor egentlig? Jeg havde før bjerntaget en ung mand. Asger med det røde hår og opstopperrnæsen. Det havde været sjovt. Vi havde haft en god måned sammen. Så var han død - han havde været en af de svage. At fortrylle en ny menneskeemand og forhåbentligt blive gravid ville ikke koste mig noget. Med hensyn vil kong Esmer kunne jeg ikke håbe på et bedre parti, og ligegyldigt hvor tilfredsstillende det var at flyve rundt i verden udenfor, var det ikke nok til at fylde resten af mit liv.

“Hjælp mig op at sidde,” skiftede min far emne. “Jeg vil ikke dø som en gammel kælling.”

“Du skal ikke dø,” protesterede jeg halvhjertet, men holdt inde, da jeg så vreden i hans øjne. Min far var ikke en kujon og ønskede heller ikke at blive behandlet som en.

“Selvfølgelig,” sagde jeg i stedet og tog fat under hans arme, så jeg kunne trække ham op i siddende stilling. Han stønnede af anstrengelse, lukkede øjnene et kort nu og vendte så tilbage til virkeligheden. Hans øjne gled kærligt hen over mit ansigt og fortsatte ud i rummet. Omfavnede billederne på væggen og kærtegnede de våben, der hang ved siden af døren. Så standsede de, og selvom jeg ikke havde troet, det var muligt, blev han endnu blegere.

Jeg fulgte hans blik og bandede for mig selv. *Dér*, tittende frem under skindet, var menneskerunen, **M**.

“Du har drømmerejst igen,” sagde han, samtidig med at de tårer, jeg havde tørret væk tidligere, atter fyldte mine øjne. “Det

ville vel være for meget at håbe på, at du har benyttet ventetiden ved mit dødsleje til at påbegynde fortryllesen af en ny menneske-mand?” Hans stemme var fyldt af galde. “Er det hende, din *menne-skesøster*, du har besøgt?”

Jeg nikkede lydløst. I nætterne efter vores første besøg i den forsømte have havde mindet om Marias gråd hjemsøgt mig, og da min far næste gang tog mig med til verden udenfor, så jeg kunne indtage min falkeform, var jeg fløjet væk fra ham. Mod nord. Op til det lille hus med den algegrønne havestol.

Maria havde igen leget i haven. Beskidt og mager. Selvom jeg aldrig havde tænkt på mennesker som andet end avlsdyr, havde hun tiltrukket mig. *Malplaceret medlidenhed*, havde min far hvæst, da han senere fandt ud af, hvor jeg havde været. Derefter havde han forbudt mig at se hende igen.

Som den lydige datter, jeg var, havde jeg gjort, som han befalede. I hvert fald indtil han lærte mig om drømmerejserne.

Som næsten alt andet runemagi krævede drømmerejser ikke andet end de rigtige runer og blodet fra en, der var forbundet med den, man ville besøge i drømme. Min far havde lært mig om drømmerejser, så snart jeg fik min første menstruation. De var beregnet til at klargøre et menneske, inden man bjergtog det. Jeg havde gjort det med Asger. Rejst i drømme fra Bjerget og til verden udenfor og lovet ham nydelse, han end ikke kunne forestille sig. Men det var ikke den eneste måde, jeg havde brugt drømme-rejsen på. Min far havde forbudt mig at opsøge huset med den misligholdte have, men han havde intet sagt om Marias drømme.

Jeg havde opsøgt hende adskillige gange, men i stedet for at love nydelse, havde jeg trøstet hende, når hun drømte om de bank, hun fik af sin mor, opmuntret hende, når hun tænkte på børnene i skolen, der drillede hende med det slidte tøj og de ud-trådte sko og beroliget hende, da hun som ældre fik mareridt om de mænd, der tog over, hvor moren slap. Hun elskede mig. Ikke som en kvinde, men som en skytsengel fra sin drømmeverden, og jeg elskede hende.

“Svar mig.” Min fars stemme var kraftigere, end den havde

været de sidste mange måneder, og til min overraskelse straffede hans krop ham ikke med et hosteanfald. I stedet fortsatte han i samme tone. "Har du opsøgt Maria *igen*? Ved de gamle guder! Hvis du er så besat af hende, så bjergtag hende dog. Et barn kan hun godt nok ikke give dig, men derfor kan hun jo være fornøjelig nok."

De tårer, der før havde fyldt mine øjne, løb nu ned ad mine kinder.

"Jeg kunne ikke nå hende," mumlede jeg lavt. "Det har jeg ikke kunnet i flere måneder."

Et udtryk af lettelse bredte sig over min fars ansigt. "Hun er vel død. Alt det møg, hun proppede sig med, har taget livet af hende. Det er det bedste."

Jeg rystede på hovedet. Ikke fordi min far tog fejl angående *møget* - i drømme havde jeg set hendes længsel efter kanylen og den hvide væske, der gav hende fred - men fordi Maria ikke var død.

"Hun lever," svarede jeg lavmælt. "Jeg kan bare ikke nå hende."

Min far gryntede et eller andet, så rystede han på hovedet. "Hvad der end er sket, er det bedst, du lader hende være. Især nu, hvor jeg snart er væk."

Jeg svarede ikke. Tårerne var blevet voldsommere. Nu tapløb de ned ad mine kinder, og jeg vidste, min stemme ville svigte, hvis jeg forsøgte at tale.

Min far fortsatte, men denne gang var hans tone mildere. "Mennesker er skrøbelige," sagde han. "De er frugtbare, derfor har vi brug for dem - desuden må du indrømme, at det kan være en nydelse at tilbringe tid sammen med dem - men knyt dig ikke til dem. Desuden ..." Han tøvede, men jeg vidste allerede, hvad der ville komme.

"Desuden kan det være farligt for mig," afsluttede jeg hans sætning med gråden i halsen. "Jeg *ved* det. Hoffet vil tro, jeg sympatiserer med Illuge Edsbryder og hans forskruede ideer om at beskytte menneskene, men far - det er ikke det, det handler om. Illuge er skyld i, du ligger her. Jeg ville aldrig ..."

"Jeg ved det," afbrød min far og løftede sin magre hånd for

at tørre tårerne af mine kinder. “Jeg ønsker bare at beskytte dig. Især nu, hvor jeg snart ikke er her længere. Husk på det, jeg har lært dig. Husk vores plan, og hent nu min fostersøn til mig.”

Hans tone var så bestemt, at jeg ikke orkede at protestere. Var det måske ikke dette, jeg havde længtes efter den sidste måned? Afslutningen. Desuden, når min far var væk, kunne jeg søge efter Maria, som jeg ønskede.

Alligevel følte mine ben som bly, da jeg rejste mig og gik hen til døren.

Jeg stoppede op og vendte mig.

“Jeg elsker dig, fader,” hviskede jeg. Så åbnede jeg døren og kaldte på Malgest.

* * *

Malgests ansigt var gråt, da han lukkede døren til min fars sovekammer bag sig.

“Det er gjort,” sagde han. “Jeg har opfyldt min fosterfaders sidste ønske.” Han tav og sænkede hovedet. “Asulf den Store er død. Må hans ånd nå sikkert frem til de hellige haller.”

Jeg lukkede øjnene, men det stoppede ikke tårerne. Og denne gang var det ikke for Maria, jeg græd, men for min far - og for mig selv.

Malgest tårnede sig op foran mig, og Elfrun, hvis udenærmede kjole afslørede hendes slanke, senestærke arme, virkede med ét truende.

En ting var at være datter af kongens hærfører, den næstmest magtfulde mand i Bjerget. Noget andet var at være datter af en legende. Legender huskede man kun, når det passede en, og legender kunne ikke dræbe.

* * *

“Asulf den Store, sådan vil han blive husket.”

Kong Esmers stemme ringede gennem salen og overdøvede

den lavmælte snakken. “En større kriger har Bjerget ikke kendt siden min fader, Lothin den Stærke, døde.”

Højlydte hyldestråb lød nede fra bordene. Bægre blev løftet til en skål, og kongen fortsatte, men jeg hørte ham ikke. I stedet begravede jeg næsen i mit bæger i håbet om, at vinens stærkt krydrede duft kunne overdøve stanken fra ligbålet, som end ikke kongshallens udskårne bræddevægge evnede at holde ude.

Bålet var næsten brændt ned. Væk var den tykke, kraprøde kappe med de vævede silkebånd. Væk var guldbrochen, jeg havde leget med som lille. Væk var sværdet med det indfattede røde glas i sværdknappen og den skarpe klinge. Væk var min far.

Asulf den Store var nu reduceret til aske og sortsvedne knogler.

Også Maria var væk. Ikke død som min far, men afskåret fra mig både fysisk og i drømme.

Jeg havde forsøgt at nå hende igen, kort efter at Malgest havde overbragt beskeden om min fars død. I mit kammer, der havde stået tomt, siden jeg begyndte min vågen ved min fars dødsleje, havde jeg fejtet skindene til side og atter tegnet de runer, jeg kendte så godt.

I nord, øverst og vigtigst **ᚠ**, det livgivende vands og drømmenes rune, mit sinds vej væk fra Bjerget og ud til menneskenes verden. Derefter, med uret rundt, **ᚦ**, runen for glæde og beskyttelse. I syd, for enden af korsets nederste ben, ridsede jeg **ᚱ**, mit folks rune. Ekstase, inspiration og kontakt. Til sidst mod øst, i hjertets side, afsluttede jeg med menneskerunen **ᚾ**, symbolet på mit mål. Så prikkede jeg hul i min håndflades bløde hud og lod en dråbe blod falde i midten. Mit blod, der var forbundet til Maria gennem vores fælles far.

Det var ikke lykkedes. Atter havde jeg stødt på muren, og nu sad jeg til min fars begravelse og græd. Ikke af den grund, hoffet troede, men over Maria.

Det var ikke passende. Jeg havde holdt af min far, og jeg skyldte ham i det mindste at tænke på ham under hans egen ligfærd. Med en kraftanstrengelse skubbede jeg bekymringen for Maria væk og lod i stedet mit blik vandre ud over salen. Længst nede bagved,

hvor drikkebægrene var af træ, og der var langt mellem tjenstefolkene, sad de lavadelige - efterkommerne af renegaten prins Anager, som min farfar, hamskifteren, og Esmers far havde dræbt i den store arvefølgekrig længe før, jeg blev født. De fleste af dem kendte jeg kun af navn eller som forpagtere af min fars udstrakte jorde, men én af dem fangede mit blik og hævdede sit krus til hilsen. Finwith, hvis forældre havde haft æren af at have opfostret en af mine ældre halvbrødre, Hjarne. Han var også død. Som min far og som alle de andre. Dræbt af Illuge Edsbryder og hans folk.

Jeg løftede hovedet og lod igen kong Esmers ord fylde mit hoved.

“Asulf var min ven og min våbenbroder,” sagde han. “Han kæmpede ved min side og gav sit liv for mit, men han var også fader til en stolt slægt.” Esmer holdt en pause, inden han fortsatte. “Som mine sønner og døtre gav også mange af Asulfs børn deres liv i kampen mod min onkel, Illuge Edsbryder. Dette er også tiden til at mindes deres ofre. Almar den Snilde, der faldt i tvekamp mod Ørnen Are. Ratha Asulfdatter, som blev snigmyrdet sammen med sin mand. Od den Unge, som gav sit liv i kampen om Gudme-portalen. Hjarne Hvide, der døde ...”

Opremsningen fortsatte, men jeg lyttede ikke længere. Der var så mange navne. Atten sønner og tolv døtre havde min far mistet. De fleste af dem, før jeg overhovedet blev født.

“Men vi må ikke glemme Asulf den Stores levende efterkommer,” fortsatte kong Esmer, da han endelig var færdig med opremsningen af de døde. “Hans to døtre, Birna og Ledra, som begge er gift med to af mine mest trofaste stormænd.” Han nikkede til mine halvsøstre, der sad længere nede ad højbordet sammen med deres respektive mænd, og fortsatte. “Også en søn efterlod Asulf den Store. Bjare Asulfsøn, der ikke kun overtager sin fars besiddelser og rigdomme,” Esmer nikkede til min storebror, der sad til højre for mig, “men også sin fars plads i mit krigsråd.”

På ny genlød salen af hujen og trampen. Bjare rankede ryggen og smilede køligt.

Han havde ikke talt til mig, siden han ankom til ligbrændingen,

havde ikke takket mig for at sidde ved vores fælles faders side i de ulideligt lange dage og nætter, det havde taget ham at dø af sine sår. Om det skyldes jalousi eller ligegyldighed, anede jeg ikke, og jeg var ligeglad. Den yngste og højest elskede, det var mig.

“Men Asulf efterlader endnu en datter,” begyndte Esmer, da hyldestråbene til Bjare endelig var døet ud. “Askatla Asulfsdatter, endnu ugift og derfor under Bjares beskyttelse.”

Jeg blegnede. Hvorfor havde jeg ikke tænkt på min egen situation i de måneder, hvor jeg havde vidst, at det eneste, der ventede min far, var døden? Jeg kunne umuligt bo ved Bjare. Han ville gifte mig væk til hvem, han end ønskede at knytte bånd til. Det var ikke det, der var meningen, ikke dét, min far havde planlagt. Der var kun én mand for mig, og det var kongen selv.

Esmer måtte have mærket min rådvildhed. I hvert fald hævdede han sit glas mod mig og smilede faderligt.

“Imidlertid er Askatla vokset op her ved hoffet,” sagde han. “Og her vil hun altid have et hjem. Min hustru, den smukke Hariso, har tilbudt Askatla en plads som sin hofdame.” Esmer vendte sig mod min bror og smilede bredt. “Hvis Bjare vel at mærke kan undvære sin søster i denne sorgens tid?”

Det var ikke et spørgsmål, og Bjare vidste det. Ingen sagde nej til elverfolkets konge. Min storebror nikkede kort og udbragte en skål for kong Esmeres storsind.

Jeg tog mit bæger, skålede ud i luften og tømte det.

En dag vil du sidde ved kong Esmeres side, lød min fars ord i mit indre, men kun hvis vi spiller vores kort rigtigt.

Nu var jeg Harisos hofdame. Det var næppe dét, min far havde ment.

* * *

En Ørn fløj ud af himlens hvælv,
den forræderiske brodersøn.
Asulf kæmpede bravt og godt,
men fik kun et banesår i løn.

De legede en leg, og legen var alt ud ad vræde.

Det var tredje gang, jeg hørte hyldestsangen til min far. Første gang, lige efter kongen havde afsluttet sin tale, havde alle lyttet andægtigt, men nu, hvor der stod flere tomme karaffer på bordene end fyldte, og de bjergtagne mennesker havde gjort os selskab, genlød rummet af en blanding af latter og oprørte samtaler.

“Det er forbandet, at den eneste af hamskifteren Isulf efterkommere, der arvede evnen, kæmper side om side med Illuge Edsbryder,” bandede en ophidset stemme bag mig og blev bakket op af adskillige andre.

“At blive dræbt af sin egen nevø!”

“Hvis jeg nogen sinde får fat i Ørnen Are, plukker jeg ham som en kogt høne.”

“Nogen siger, han også kan forvandle sig til en ulv ...”

Jeg knyttede næverne. Som barn havde jeg drømt om at møde min afdøde onkels søn. Fætter Are, havde jeg kaldt ham og tippet min far om at føre mig til ham, så vi sammen kunne udforske himmelrummet. Min far havde svaret undvigende, og først mange år senere, da jeg var blevet gammel nok til at lære om borgerkrigen i Bjerget, havde jeg opdaget, at Ørnen Are, min fætter og min barndomsdrøm, var en af Illuge Edsbryders mest loyale mænd. Fra den dag havde jeg hadet ham, som jeg burde. Han var forræder og morder. Det var for hans hånd, min ældste storebror, Almar, var faldet. Også flere af kongens børn havde han dræbt - samt Malgests far. Men under hadet havde jeg hele tiden længtes efter én at dele himlen og rovfuglens drifter med.

Nu havde jeg endnu en grund til at hade ham. Han var min fars morder. Alligevel ... at møde én, der havde oplevet det samme som jeg selv. At kunne flyve sammen med ham, lære af ham ...

“Illuge må efterhånden mangle folk,” afbrød min bror min tankerække.

Det var ikke mig, han talte til, men kongens datter, Tova, hvis hoved hvilede på en bjergtagen ung mands skulder. Mandens øjne var blanke og lystfyldte, og under hans simple kofte anede jeg om-

ridset af hans hårde lem. Et stik af begær gik igennem mig. Hvor-
når havde jeg sidst haft en mand? Det var over et halvt år siden,
Asger var død ...

Min bror svarede på et eller andet, Tova havde sagt, og lo run-
gende. "Nej, der bliver ligesom ikke født nogen børn, sådan som
han undgår mennesker. *De er ligeværdige med os,*" efterabede Bjare
og lod kærtegnende sin hånd glide hen over maven på den bjerg-
tagne pige, der sad på hans skød. Hendes ravnsorte hår var flettet
efter bjergets skik, men hendes tøj tilhørte verden udenfor. Det
var blankt, elastisk og udspilet af den enorme mave, der afslørede
for enhver, at Asulfs søn snart selv ville blive far.

"Jeg forstår ikke, hvad der driver ham?" svarede Tova. "Eller jo.
Illuge er gammel, han har fået de børn, han skulle have. Over tyve
siger de fleste, men hans følgere? Har de intet ønske om at føre
deres slægt videre? Desuden ... menneskene kan lide det, vi gør."
Hun aede menneskepigen på Bjares skød over håret og modtog et
af de åndsløse smil, som kendetegnede de bjergtagne.

Min bror rystede grinende på hovedet og mumlede noget om
galskab, men jeg hørte ikke efter. *Føre slægten videre*, sagde min
bror. Min far havde sagt det samme. *Bjergtag et menneske. Bliv gra-
vid og få et barn.* Han havde ret. Jeg burde tage til verden udenfor
og finde mig et menneske. Måske blive derude et par år eller fem?
Hariso ville næppe have noget imod det. Jo længere væk fra kon-
gen, de unge hofdamer var, jo bedre. Jeg ville kunne flyve derude
- og lede efter Maria. Hun var ikke død, det vidste jeg.

En klump voksede i min hals, men jeg skyndte mig at synke
den, da en varm hånd landede på min skulder.

"Askatla," sagde stemmen over mig. "Hvordan har du det? Dit
glas er tomt?"

Jeg genkendte stemmen og kiggede op. Malgest, min fars fo-
stersøn, smilede ned til mig. Hans øjne glimtede, og med ét gik
det op for mig, at hans smil ikke tilhørte en bekymret fosterbror,
men en mand, der så en mulighed for at højne sin egen position.

"Finwith, giv Askatla din vin. Du har alligevel fået rigeligt,"
fortsatte Malgest henvendte til den lavadelige mand, der havde

hilst på mig under kongens ligfærdstale. Var han i Malgests deling? Det måtte han være.

Uden protest gav Finwith mig sit bæger. Ligesom Malgest smilede han, men det var ikke mine øjne, han så på.

“Hvis du også er venlig at hente min bjergtagne,” fortsatte Malgest henvendt til Finwith. “Du kan bare føre hende herhen. Asulf den Stores datter og jeg har en del at tale om.” Han smilede til mig og gled ned ved min side, mens Finwith forlod os med et langt blik mod min kavalerangang.

“Han er ikke den kvikkeste,” kommenterede Malgest med en undskyldende skuldertrækning. “For eksempel burde han vide bedre end at glo på en ung kvinde så langt over ham af både herkomst og skønhed, men ...” Han hævede sit glas til en skål. “Han er praktisk at have ved hånden. En god soldat. Det var din far selv, der anbefalede ham til min deling. Æret være hans minde.”

Jeg skålede med Malgest og tog en slurk af den vin, Finwith havde afstået til mig. Den var stærkere end den, jeg hidtil havde drukket, og jeg nød den krydrede smag.

“Du er alene nu,” fortsatte Malgest. “Det er ikke godt for en kvinde at være alene. Slet ikke når hendes far er død, og hun ikke har andre beskyttere end en uduelig storebror.”

Hans øjne var blevet alvorlige, og hånden gled fra min skulder ned til min overarm. Invitationen var tydelig.

“En mand har også brug for en hustru ...” fortsatte Malgest smilende, og denne gang så jeg ikke kun begær, men også ærgerrighed.

Jeg rankede ryggen. “Du har haft rigelig tid til at anmode min fader om min hånd,” svarede jeg lavmælt, mens min fars stemme lød i mine øre. *Hvis du spiller dine kort rigtigt, vil du en dag sidde ved Kong Esmers side.* Jeg vidste godt, hvorfor Malgest først bragte ægteskab på banen nu.

“Desuden,” fortsatte jeg. “Har du Elfrun *uden Slægt*. Hun er her ikke i dag?”

Malgest skar en grimasse, men lagde så atter ansigtet i venlige folder. “Elfrun er min næstkommanderende, ikke min hustru,”

svarede han. "Hun har intet at gøre ved Asulf den Stores ligfærd. Din far brød sig ikke om hende, som du meget vel ved. Dig, derimod, du var hans yndling. Det er kendt af alle. Jeg holdt meget af din far. Det beviste jeg, da jeg tog hans liv og dermed udførte hans sidste ønske. Jeg skylder ham at passe på dén, han skattede mest."

Jeg smilede stift. *Passe på dén, han skattede mest.* Ha! Malgests pludselige frieri handlede næppe om min far, men nærmere om at kunne øge sin egen betydningen. Javel, Malgest var dygtig og var allerede steget højt i graderne. Kongen stolede på ham, og han var en del af krigsrådet, men selvom hans familie var adelig, var de ikke i nærheden af at have samme ry og magt som min.

Jeg skulle netop til at afvise ham, da ordene døde i min hals.

Finwith var på vej over mod os, og han var ikke alene. Ved hans side gik en kvinde, hvis hvide arme bar ar efter adskillige kanyler, og hvis kastanjebrune hår krøllede vilt i spidserne. Maria!

Med ét forstod jeg, hvorfor jeg ikke havde kunnet nå hende. En anden havde besøgt hende i drømme, men det var ikke trøst, han havde givet ...

Hun løftede hovedet, og mine lunger syntes at udvide sig så meget, at der ikke var plads til dem i min brystkasse, men det var ikke mig, hendes blanke, begærlige øjne kiggede på. Det var Malgest.

Malgest grinede fornøjet og rakte ud efter hende, mens han sagde noget om, at hun på trods af hårfarven havde mindet ham om mig. Jeg hørte ikke efter. Mit blik var gledet nedad. Den stramme, hvide særk fremhævede min halvsøsters bryster, der forekom mig større, end sidst jeg havde set hende i drømme. Mit blik gled videre. Bulen på hendes mave var næsten usynlig, men den var der. Maria var gravid!

I det samme slog musikerne endnu engang den første tone an i min fars hyldestsang.

Der sørges nu så vide,
så vidt over Bjergets land.
Asulf den Store er skændeligt dræbt,
hugget af uædel mand.

De legede en leg, og legen var alt ud ad vrede.

Hugget af uædel mand. Ørnen Are, kampfælle med Illuge Edsbryder. Illuge og hans forskruede idéer om at beskytte menneskene. De er ligeværdige med os.

Maria havde sat sig på Malgests skød, og min fosterbrors hånd legede med hendes mørke hår. Jeg forsøgte igen at fange hendes blik. Det var tomt.

Med et så jeg min mor for mig. Hendes glansløse hår. Hendes ligegyldighed og de evige ølflasker. *Mennesker er skrøbelige*, havde min far sagt.

Jeg rakte hånden ud for at røre ved Maria, men trak den til mig. Maria var ikke min halvsøster mere. Hun var Malgests avlsdyr.

Uden at tilbyde Malgest nogen forklaring rejste jeg mig og nærmere flygtede end gik ud ad kongshallen.

Kapitel 1

*Havde jeg vidst, du var så god,
aldrig skulle jeg have set din faders hjerteblod*

“Torbens datter og hendes faderbane”, Danmarks gamle Folkeviser, 288.

Askatla

BJERGET, JUNI 2018

Et skrig flængede luften.

“Askatla, vågn op.”

Stemmen blandede sig med skriget, og det gik op for mig, at det var mig selv, der havde skreget.

Varm ånde ramte min kind, og nu genkendte jeg stemmen, der havde afbrudt mit skrig. Are. Hans arm hvilede tung og svedig hen over min brystkasse, og duften af sex fyldte mine næsebor.

“Det er bare et mareridt,” fortsatte han og kærtegnede mit hår. “Var det Maria, du drømte om?”

Stadig med lukkede øjne rullede jeg ud ad hans greb, så jeg lå med ryggen til ham. Billederne fra det mareridt, som desværre ikke *kun* var et mareridt, men også virkelighed, væltede ind over mig, vagt til live ad hans spørgsmål.

Marias kastanjebrune hår var forvandlet til et filtret morads, og underlagets mudrede jord havde efterladt store, sortbrune plamager på hendes blege kinder. Mit hjerte slog så hurtigt, at jeg var bange for, det ville sprænge. Aldrig havde Maria lignet sin mor så meget, som nu, hvor hun ikke var mere.

Mit blik forlod Marias ansigt og fandt i stedet hendes mave. Den var udspilet og stor af det barn, min fosterbror og bejler havde givet hende i bytte for hendes forstand.

“Galnebær,” sagde en stemme, som min hjerne nægtede at genkende. “Malgest bliver trist. Han havde håbet, det blev en søn.”

Et hulk sad fast i min hals, og alt omkring mig forvandlede til et vågent mareridt uden farver eller virkeligt liv. Fastfrosset ved Marias side så jeg Finwith, Malgests håndlanger, der forlod mig for kort efter at vende tilbage med Malgest, der som forventet forbandede, at Maria ikke havde nået at føde, før hun tog sit eget liv. Jeg så opløbet af nysgerrige hoffolk rundt om os, og jeg så Malgest, der satte sig ned og lukkede Marias tomme øjne.

Denne lille bevægelse havde forvandlet det lydlose hulk i min hals til et ligeså lydlost skrig. Jeg havde haft lyst til at slå Malgest. Flå ham væk og skrigte al min vrede og fortvøvelse ud over ham. Han var ikke værdig til at røre hende. Den eneste, der virkelig kendte hende, var mig. Det var mig, der havde besøgt hende i drømme. Det var mig, der havde trøstet hende og mig, der havde forsøgt at beskytte hende. Og det var mig, der havde fejlet. Hvorfor havde jeg ikke gjort mere, siden jeg første gang så hende ved Malgests side ved min fars ligfærd? Hvorfor havde jeg ikke protesteret? Kæmpet?

“Du skal blive hævnret,” hviskede det i mit indre. “Jeg skal ... jeg vil ...” Hvad ville jeg? Som min far havde sagt, var jeg en kvinde. Mine våben var min skønhed og min families ry, men hvad havde det hjulpet Maria?

De er ligeværdige med os. Det var Illuge Edsbryders ord, men i mit hoved forlod de min brors mund. Vrængende. Hånlige.

Som han havde jeg brugt det meste af mit liv på at foragte Illuge, men måske havde han ret. Maria var ikke mindre værd en Finwith, der netop nu var ved at bære hende over mod menneskenes fællesgrav. Maria var ikke mindre værd end Malgest, som allerede var på vej tilbage sine egne gøremål, og Maria var ikke mindre værd end mig, der havde ladet det hele ske.

De er ligeværdige med os ... Ordene lød igen i mit hoved, men denne gang var de ikke forvrængede. De flåede mig ud ad min fastfrosne tilstand, og for første gang i mit liv, havde jeg fløjet som en falk over Bjergets

himmel.

“Askatla,” forsøgte Are igen og flåede mig væk fra mindet om drømmen. “Det var bare et mareridt. Maria ...”

“Bland dig udenom,” afbrød jeg kort og koldt. Maria var død, og jeg havde afgivet en ed. Godt nok var det uendeligt længe siden, men jeg agtede stadig at holde den ed. Det kunne jeg ikke, hvis jeg dag ud og dag ind skulle se hendes udtærede ansigt for mig. Hverken ord eller drømme gjorde nogen forskel - det havde de aldrig gjort.

Jeg drejede mig atter mod Are, stadig uden at åbne øjnene. “Der er intet mareridt,” sagde jeg. “Bare dig og mig, falken og ørnen - og kampen.”

Det var først nu, hvor jeg havde undsagt mareridtet, at jeg bemærkede, hvordan det gyldne lys, der varslede, at solen var på vej op, farvede indersiden af mine øjenlåg røde. Duften af sex hang endnu i min næse, og i træet udenfor den åbne dør tilkendegav de høje pibelyde fra min falk, Eir, og Ares ørn, at de allerede var vågne. Jeg tvang mig selv til at smile ud imod dem og lade mindet om Ares og min seneste flyvetur fortrænge billedet af Marias lig.

Vi havde svævet over Bjergets udstrakte skove. Mit hastigt pumpende fuglehjerte. Blodlugten, der hang i min næse efter den harekilling, jeg havde fanget. Den susende fart i dykket. Og så ... transformationen. Are, nøgen med ørnehammen liggende for sine fødder. Det hvidgyldne hår. Mit glædeskrig mod hans mund, ikke så meget anderledes end falkens skrig, og ...

“Jeg kender dig godt nok til at vide, du lyver,” afbrød Are min bevidste tankeflugt. “I morgen er det tredive år siden, Maria døde. Det er ikke mærkeligt, hvis hun er i dine tanker. Fortæl mig om hende. Jeg har kendt dig i næsten tredive år, men du har stort set ikke talt om den pige for hvis skyld, du sluttede dig til Illuge. Jeg ved, det var hende, du drømte om. Hende du altid drømmer om.”

Jeg trak mig irriteret fri af Ares greb, så fangede jeg hans blik. Det var blødt og varmt.

“Inden jeg flygtede fra Esmers hof for at slutte mig til Illuge,

hadede jeg dig,” mumlede jeg. “Du har trods alt dræbt både min ældste bror og min far.”

“Og hvad med nu?” Ares blik var undersøgende.

“Nu spekulerer jeg på, om jeg ikke stadig burde hade dig,” svarede jeg. “Stop med at tale om Maria. Forstået?” Jeg tog fat om hans lem og mærkede det blive hårdt under min berøring. Han åbnede munden for at sige noget, lukkede den så igen, nikkede kort og greb fat om mit bryst.

“Du er umættelig. Dyrisk,” stønnede han, som om samtalen om Maria aldrig havde fundet sted. “Vi burde gifte os.”

Det var ikke første gang, han spurgte, og jeg håbede heller ikke, det ville blive sidste gang.

Jeg klemte lidt hårdere om hans lem og nød lyden af hans tilfredse støn. “Er du sikker på, at du vil giftes med en anden mands elskerinde?”

Are satte sig også op og tog fat om mit ansigt. “Det giver mig blot endnu mere lyst til at gøre dig til min hustru,” mumlede han. “Du er den modigste kvinde, jeg nogensinde har mødt.”

Jeg lukkede atter øjnene. Ares fingre gled gennem mit hår, men for en gangs skyld gav berøringen mig ingen nydelse. Det var ikke Ares ansigt, jeg så for mig, men Finwiths. Det var ham, der var min *officielle* elsker gennem de sidste fem år.

Da Illuge ønskede en spion i Esmers hal, var det oplagt, at jeg påtog mig opgaven. Godt nok havde jeg været væk fra hoffet i femogtyve år - år, hvor jeg først var blevet trænet af Illuge og siden havde kæmpet og dræbt for ham - men alligevel havde jeg været Illuges bedste kort. Jeg var adelig, jeg var datter af legenden Asulf den Store - og jeg var kvinde. Ingen ved hoffet ville mistænke mig. Kvinder kæmpede ikke. De spionerede og dræbte ikke. Det vidste alle.

Sammen med Are havde Illuge og jeg skabt en dækhistorie.

I tiden efter Marias død havde jeg vandret i verden udenfor og taget den ene menneskeelsker efter den anden. Hvorfor ikke? Alle havde set, hvor nedslået jeg var efter min fars død. At mit sorte humør havde skyldtes Maria, havde ingen andre end jeg vidst. En

flugt væk fra hoffet var kun forståelig. Derefter, da Illuges mænd angiveligt havde dræbt den seneste af mine menneskelige elskere i verden udenfor, havde jeg bjergetaget en ny ung mand og havde sammen med ham trukket mig tilbage til en af Bjergets afsidesliggende egne. Først da min menneskeelsker døde uden at have givet mig et barn, var jeg vendt tilbage til kongshallen.

Alle ved Esmers hof havde slugt historien råt. Tova, kongens datter, havde smilende budt mig velkommen og sladret om forskellene på at elske med menneskemænd og elvere. Hariso, dronningen, havde igen gjort mig til sin hofdame, og selv Bjare, min halvbror, havde nølende hilst min tilbagevenden velkommen. Det var dog hverken Tova, Hariso eller min bror, jeg havde brug for. Tova interesserede sig ikke for politik, og hverken Hariso eller Bjare ville så meget som overveje at dele de oplysninger med mig, som Illuge søgte. Jeg var derfor gået på jagt efter en mand.

Engang havde min far drømt om, at jeg skulle ægte kong Esmers, og Malgest, der var steget i graderne og tilhørte kong Esmers inderkreds, havde friet til mig. Men de femogtyve år, jeg havde tilbragt sammen med forskellige menneskemænd *uden* at blive gravid, havde sænket min status, og min eneste mulighed havde været at forføre Finwith, en mand så langt under mig i stand, at det næsten var komisk. Hans hustru var jeg ikke engang blevet, kun hans elskerinde.

Illuge havde været tilfreds, om end ikke begejstret, og i fem år havde jeg elsket med Finwith om natten og spioneret for Illuge om dagen. Fem forbande lange år, hvor jeg havde videregivet den ene vigtige oplysning efter den anden til Illuge, men ikke var kommet nærmere mit virkelige mål - hævn.

“Er Finwith god ved dig?” spurgte Are, og i mit stille sind forbandede jeg ham. Hvad var det, der stak min ørn i dag? Havde han forvandlet sig til en due? Det var et åndssvagt spørgsmål at stille. Hvad betød det for kampen, om Finwith var god ved mig eller ej? Han var dum, og han begærede mig. Det var det eneste, der talte. Desuden gad jeg ikke tale om Finwith. I aften skulle jeg tilbage til ham, og hvem vidste, hvornår Are og jeg igen fik mulighed for at

se hinanden?

Jeg greb Ares hænder og placerede dem på mine bryster. “Finwith er en glimrende elsker, hvis det er dét du spørger om,” sagde jeg drillende i et forsøg på at lette stemningen. “Næsten lige så god som dig, selvom han hverken når Draghmal eller Alawin til sokkeholderne.”

Are stønnede igen, og et kort nu syntes jeg, at hans pupiller trak sig sammen, og det hvide i hans øjne blev gult, så det var ørnen Are og ikke manden, der betragtede mig. Min afledningsmanøvre var lykkedes. Are tænkte hverken på Finwith eller Maria. Han tænkte på mig, og han vidste, at vi kun havde lidt tid sammen, inden krigsrådet med Illuge og min efterfølgende rejse tilbage til kongshallen.

“Hverken Finwith, Draghmal eller min kære fosterbror Alawin kan give dig dét, jeg kan,” sagde han hæst og skubbede sig tættere på mig.

Jeg lo og slap hans hænder, så mine igen kunne gå på opdagelse i hans skridt. I morgen var det tredive år siden, Maria døde. Tredive år, hvor det ikke var lykkedes at hævne hende, selvom jeg havde kæmpet ...

“Så bevis det,” spandt jeg.

Kapitel 2

De kalder frem en længsel, som ikke har noget navn

Kim Larsen, "Natten er blid", 1986.

Johannes

ODENSE, 2018

Det nyplantede korn hvislede mod mine tunge støvler. Mit blik fejede fra side til side og hæftede sig ved hver enkel detalje i landskabet omkring mig. Den nærliggende gårds grå, smuldrende mure, en ung kvinde med et barn på hoften og den lette dirren i et buskads, der fik mig til at afsikre min M/95 og rette den mod bevægelsen.

"Ser du noget?"

Janus, der gik lidt bag mig, lød bekymret. Jeg rystede på hovedet og sænkede mit gevær.

"Hvor gemmer de fucking kludehoveder sig," fortsatte Janus. "Det er til at blive sindssyg af."

Jeg svarede ikke. Janus talte for meget og for højt.

"Det er jo ikke til at skelne dem fra hinanden. Enhver kan gemme en kalasjnikov under sin dish-dash."

"Det hedder ikke en dish-dash," rettede jeg uden at tænke mig om. "Det hedder en shalwar kameez."

"Luk røven," gryntede Janus. "Du lyder som en af de der forbandede sprogofficerer, der insisterer på, at vores vigtigste job er at blive gode venner med tali-boberne. Jeg er ikke mother Teresa. Jeg er for fanden kommet for at kæmpe!"

"Hold nu kæft, Jan..."

Et råb fra gruppeføreren afbrød min sætning og fik mig til at kaste mig fladt ned. Skudsaltverne perforerede luften over mig. Jeg stønnede af smerte og frygt, mens den fade smag af tør jord fyldte min mund. Var jeg ramt? Mit knæ gjorde allerhelvedes ondt. Fuck, ikke mit knæ!

“Hvad jamrer du for?” Janus’ stemme var presset, men lige under overfladen lå latteren. “Der er ikke sket dig en skid, bøsserøv. Du er bare vredet om.”

Jeg nåede ikke at ånde lettet op. Himlen blev mørk. Janus brølede. Faldt. Skuddene bragede stadig hen over mit hoved, samlede sig til en rytme, der udfyldte mørket og gjorde mig utålmodig og varm. Janus’ ansigt var væk. Det samme var den stikkende hvide under mig. Forvirret løftede jeg hovedet. Marken var forsvundet og erstattet af noget varmt og velkendt. Mit soveværelse.

For helvede. Det var bare en drøm. Den sædvanlige ...

Alligevel havde fornemmelsen af fare ikke forladt mig. Bagerst i mit hoved bragede skuddene stadig, og årvågent gled mit blik hen mod døren. Rummet var badet i et gråligt, porøst mørke, der truede med at overgive sig til lyset fra den påtrængende gadelygte, hvis stråler faldt skråt ind gennem vinduet og oplyste skjorten, som hang på den halvt lukkede dør, Sohrabs uendelige bogstaber samt bunken af knitrende hostebolchepapir, der dækkede natbordet som en dug.

Blodet hamrede stadig i mine muskler. For helvede. Hvorfor vendte jeg nat efter nat tilbage til Afghanistan? Hvis det ikke var det ene, var det fandeme det andet. Resterne af et bombekrater. En forladt, armløs dukke. Kvinden med barnet. Janus’ grinende fjæs.

Demonstrativt vendte jeg ryggen til vinduet og rakte ud efter Sohrab, men det eneste, jeg fik fat i, var en krøllet, kropsvarm dyne. Mit hjerte genoptog sin anstrengte hamren. Med fornemmelsen af at være en paranoid idiot vendte jeg mig igen mod døren.

En skikkelse var dukket op i det grålige lys. Sohrab. Hvorfor var han stået op? Jeg skulle lige til at spørge, men ordene døde i min hals, og ubevidst søgte min hånd det våben, jeg ikke længere havde. Det var ikke Sohrab. Silhuetens skuldre var blødt rundede, og længere nede fortsatte rundheden. Bryster og hofter kun skjult af en lys, gulvlang klædning, der fremhævede mere end den skjulte. En kvinde - i mit soveværelse?

Min krop burde gå tilbage i alarmberedskab, men det eneste, jeg følte, var en bankende, uforståelig ophidselse, der forplantede sig fra mit underliv til resten af min krop.

Kvinden trådte ind i gadelygtens skær, sugede det til sig. Hendes hår var gyldent og smøg sig om hendes bløde kinder og hvide hals. Hviskende ord forlod hendes mund, fremmede og melodiske. Hendes øjne sugede mig til sig. De var dybe og lysegrå, som om de kunne antage et uendeligt antal farver. Hun gik tættere på, rakte ud efter mig. Ordene, der før var uforståelige, antog nu velkendte former, blev til sætninger.

“Kom med mig. Kom til mig. Kom.”

Min hånd skød frem, søgte at nå hendes. Kvindens hår glødede, og gløderne spredte sig fra min mave til mit blod. Magnetiske, drømmende, lystfyldte. Om få sekunder ville jeg mærke hendes hud. Få sekunder...

En insisterende bippet opløste kvinden og efterlod mig i et inferno af svedvåde lagner og skærende morgenlys. Jeg åndede dybt ind i et forsøg på at få hold på mig selv; finde ud af, hvem jeg var, og hvor jeg befandt mig. Den infernalske larm gjorde det umuligt. Med lukkede øjne og med dirrende fingre famlede jeg hen over bordpladens laminat efter lydens ophav, skubbede bolchepapir til side og undgik med nød og næppe at vælte et vandglas. Et vibrerende, solvarmt rektangel lagde sig i min hånd. Det var fra den, lyden kom. Jeg åbnede øjnene på klem. Min telefon.

Med ét vidste jeg, hvem jeg var.

Johannes, det var dét, jeg hed. Johannes Adrian Valentin. Jeg var seksogtyve år og var hverken omgivet af Taliban eller af ukendte kvinder.

Et tryk på telefonens skærm fik larmen til at ophøre.

Fornemmelsen af luende varme og vægtløs ophidselse sad stadig i mig som et tungt savn. Det samme gjorde billedet af den gyldne kvinde. Mit hjerte hamrede af sted på en måde, der var mere passende for en skræmt kanin end for en tidligere soldat, og mit lem pressede sig op mod dynen.

Sohrab. Hvor var Sohrab?

Et blik på telefonen besvarede spørgsmålet. Klokken var ni. Fo-

relæsningerne var for længst begyndt.

Jeg rystede på hovedet. Kvindens tilstedeværelse hang i rummet. En ukendt duft af noget varmt og jordagtigt.

Nej, det var bare en drøm. En ny en, bevares, men stadig kun en drøm. Jeg burde være glad for, at Janus' evindelige dårlige jokes var blevet erstattet af ... af hvad? Hvis det skulle forestille en sexdrøm, var det den mærkeligste, jeg nogensinde havde haft. En kvinde?

I min hånd bippede telefonen igen. Jeg aktiverede irriteret skærmen. Havde jeg ikke slået den forbandede alarm fra? Men denne gang var det ikke vækkeuret. En påmindelse fra min kalender blinkede ubarmhjertigt imod mig. *En time. Far.* Af sig selv begyndte min hånd igen at lede efter Sohrab. Han var stadig væk, og jeg lukkede øjnene.

Hvorfor havde jeg også sagt ja til brunch med min far? En endeløs, bagende formiddag i havestuen, hvor au pair-pigen forsøgte at lade, som om hun ikke var der, og min far forsøgte at lade, som om Sohrab ikke eksisterede, men at min mor til gengæld blot var på besøg hos en veninde. En uendelighed af langsomme minutter, hvor jeg skulle høre på *hans* minder om soldatertiden. Ex-Jugoslavien. Medaljer. Pligt og fædreland. Eller om min glørværdige fremtid som arving til Eye Analytics, en fremtid jeg skulle forberede mig på. Direktør dit, som han kendte gennem klubben, manglede en kvik ung mand. Firma dat, hvis bestyrelse Jacob Skov var formand for, havde en stilling åben. Jeg huskede vel Jacob Skov? Det var ham, der ... Og hele tiden det skuffede glimt i min fars øjne.

Og Sohrab, for helvede, jeg skulle have insisteret på, han kom med. Denne gang, sagde jeg fra ... denne gang.

Jeg rejste mig, missede med øjnene og tumlede de få meter fra sengen til badeværelset. Et halv vådt håndklæde kradsede mod mine fødder, men for en gangs skyld forbandede jeg ikke Sohrabs manglende evne til at rydde op efter sig selv. Hvad skulle jeg gøre uden ham? Min far skulle lukke røven. Denne gang skulle jeg nok gøre det klart for ham, at Sohrab var en del af mit liv. Den vigtig-

ste del ...

Tanken forsvandt og blev erstattet af *kvinden*. Brysternes fylde under kjolens tynde, hvide stof. Hendes inviterende øjne. Stemmen, der forplantede sig til mit skridt ...

Jeg lænede mit hoved tilbage og lod det skoldhede vand ramme mit ansigt. Kvinden måtte vente. Jeg blev nødt til at lægge en slagplan. Man mødte ikke op hos min far uforberedt, ikke hvis man ville have et ben til jorden.

Vandet trommede mod min ryg. Min pik var stadig stiv. Måske skulle jeg ... Jeg forsøgte at fremmane Sohrabs ansigt, hans brystkasse med de mørke hår, der ledte hele vejen ned til ...

Det virkede ikke.

Det eneste, jeg kunne se, var kvinden med det gyldne hår.

Klik på [linket](#) og kom direkte til vores [bogshop](#), hvor du kan købe *Bjergtaget 1* – Og de blev lokket af Sidsel Sander Mittet til kun kr. 199,-

GRATIS FRAGT på alle ordrer over DKK 300,- Gælder til nærmeste GLS Pakkeshop

